

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 565/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť Lesnej spoločnosti – Urbariát Bunetice, Bunetice 10, [REDACTED], a [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Tatianou Vorobelovou, Advokátska kancelária, Bajzova 2, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžo 16/2014 z 2. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Lesnej spoločnosti – Urbariát Bunetice, [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2015 doručená sťažnosť Lesnej spoločnosti – Urbariát Bunetice, Bunetice 10, [REDACTED], a [REDACTED] (spolu ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžo 16/2014 z 2. decembra 2014, ktorou žiadajú vydať tento nález:

„1. Najvyšší súd SR Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4Sžo 16/2014, rozsudkom z 2. decembra 2014, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S 22/2011-76 z 31. októbra 2013 porušil právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR v Bratislave pod sp. zn. 4Sžo 16/2014, z 2. decembra 2014 ako aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S 22/2011-76 z 31. októbra 2013 sa v plnom rozsahu zrušujú a vec sa vracia na nové konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľom sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia pred Ústavným súdom SR.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z pripojených listín, sťažovatelia boli ako žalobcovia účastníkmi konania vedeného Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 6 S 22/2011, v ktorom sa proti Okresnému úradu Košice (ďalej len „žalovaný“) za účasti Poľovníckeho združenia – občianske združenie [REDACTED], Lesov Slovenskej republiky, š. p., Agro Plus, s. r. o., Lesného pozemkového spoločenstva – [REDACTED], Slovenského pozemkového fondu, obce [REDACTED] a Pozemkového spoločenstva [REDACTED] domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2010/00326 z 2. decembra 2011. Týmto rozhodnutím žalovaný podľa § 16 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 23/1962 Zb.“ alebo „zákon o poľovníctve“) schválil na dobu 10 rokov od

nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva medzi Poľovníckym združením – občianske združenie [REDACTED] ako nájomcom na jednej strane a Lesmi Slovenskej republiky, š. p., Agro plus, s. r. o., a Lesným pozemkovým spoločenstvom, [REDACTED] ako prenajímateľmi na druhej strane.

Krajský súd rozsudkom č. k. 6 S 22/2011-76 z 31. októbra 2013 žalobu sťažovateľov zamietol a náhradu trov konania im nepriznal. Pokiaľ sťažovatelia tvrdili, že [REDACTED] nebol oprávnený na uzatváranie dodatku zmluvy za [REDACTED], ktorému Lesy Slovenskej republiky, š. p., odovzdali časť lesných pozemkov v rámci reštitúcie, že Agro plus, s. r. o., nebol oprávnený uzatvárať zmluvy, pretože ho vlastníci pozemkov, ktorí mu prenajali pozemky do užívania, na takýto úkon nespĺnomocnili, rovnako [REDACTED] nespĺnomocnil oprávnené osoby na uzatváranie zmluvy s Poľovníckym združením [REDACTED], krajský súd skonštatoval, že tieto tvrdenia sa netýkajú priamo porušenia subjektívnych práv a povinností sťažovateľov, a preto sťažovatelia neboli aktívne legitimovaní na podanie takýchto žalobných námietok. Ďalej krajský súd zdôraznil, že v danej veci nejde o uznanie a schválenie poľovného revíru, pretože poľovný revír bol už uznaný rozhodnutím príslušného správneho orgánu v roku 1999. Správne orgány vychádzali z relevantnej zákonnej úpravy, podľa ktorej je poľovný revír súbor pozemkov vo vlastníctve jedného alebo viacerých vlastníkov, ktorý spĺňa stanovené kritériá vyplývajúce zo zákona o poľovníctve. Ide o spoločnú vec, o ktorej rozhodujú vlastníci vlastníaci nadpolovičnú väčšinu pozemkov tvoriacich poľovný revír. Schválením zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva, ktoré uzavrel nájomca Poľovnícke združenie - Občianske združenie [REDACTED] so štátnym podnikom Lesy Slovenskej republiky, š. p., so spoločnosťou Agro plus. s. r. o., a s [REDACTED], nedošlo k porušeniu zákonom chránených práv sťažovateľov. Sťažovatelia nenamietali porušenie vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam, napriek tomu sa správny orgán druhého stupňa zaoberal odvolacími námietkami sťažovateľov a tie v súlade s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v administratívnom spise vyhodnotil ako nedôvodné. Správny orgán postupoval podľa prechodného ustanovenia zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

č. 274/2009 Z. z.“), podľa ktorého sa správne konanie začaté pred 1. septembrom 2009 dokončí podľa doterajšieho právneho predpisu. Nové zmluvy boli uzatvorené za účinnosti zákona č. 23/1962 Zb. a schválené v konaní, ktoré bolo začaté pred 1. septembrom 2009. Krajský súd za nedôvodnú považoval aj námietku sťažovateľov, že pozemky, ktoré vlastní, boli bez ich súhlasu pričlenené k poľovnému revíru. Poľovný revír bol zriadený pred rozhodnutím z roku 1999 a v tomto konaní nedošlo k jeho zmene. Ak sa sťažovatelia chcú domáhať zmeny poľovného revíru, resp. odčlenenia svojich pozemkov od poľovného revíru, je potrebné sa domáhať tejto skutočnosti v inom správnom konaní. Krajský súd bol toho názoru, že v konaní neboli zistené porušenia zákona v postupe a rozhodovaní správnych orgánov pri schvaľovaní zmlúv o postúpení výkonu práva poľovníctva, ktoré uzavrelo Poľovnícke združenie – občianske združenie [REDACTED] so splnomocnenými zástupcami nadpolovičnej väčšiny pozemkov, ktoré patria do uznaného poľovného revíru, a teda nedošlo k porušeniu zákonom chránených práv sťažovateľov.

O odvolaní sťažovateľov proti rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 4 Sžo 16/2014 z 2. decembra 2014 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal.

Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 16/2014 z 2. decembra 2014 bol sťažovateľom doručený 5. januára 2015.

Sťažnosť na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 16/2014 z 2. decembra 2014 odôvodnili sťažovatelia tým, že «... *napadnuté rozhodnutie možno hodnotiť ako nepreskúmateľné. Porušovateľ nechal bez povšimnutia všetky námietky sťažovateľov ohľadom prieskumu namietaných nájomných zmlúv o postúpení výkonu práva poľovníctva z dôvodu obchádzania zákona. S právnym názorom súdu vysloveným v napadnutom rozsudku sťažovatelia nesúhlasia, pretože je nesprávny a popiera zmysel a účel novoprijatého zákona č. 274/2009 Z. z., ba dokonca ho obchádza.*

... Porušenie základného práva na slobodu a rovnosť podľa čl. 12 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd vidia sťažovatelia v tom, že porušovateľ napadnutým rozsudkom:

a) nevzal v úvahu, že dňa 1. 9. 2009 nadobudol účinnosť zákon o poľovníctve č. 274 zo dňa 16. júna 2009, ktorý zohľadnil zmeny v spoločnosti a poskytol vlastníckym právam poľovních pozemkov dôslednejšiu ochranu, vrátane drobných vlastníkov poľovních pozemkov aj tým, že zákonné ustanovenie o pričlenení drobných vlastníkov pozemkov pod 10 ha vypustil;

b) nechal bez povšimnutia ust. § 3 nového zákona, ktorý sprísnil podmienky pre uznanie poľovních revírov tak, že výmera poľovného revíru má byť v poľovních oblastiach s chovom malej zveri a srnčej zveri najmenej 1000 ha a 2000 ha v poľovních oblastiach s chovom jelenej zveri, ale poukázal na to, že v preskúmovacom konaní nejde o uznanie poľovného revíru, pretože ten vznikol ešte v roku 1999 rozhodnutím, čo sťažovateľom bolo známe. Po ukončení platnosti a účinnosti zmluvy o postúpení výkonu práva poľovníctva dňom 15.5.2010, by ale poľovný revír [REDAKOVANÉ] zanikol, pretože by nespĺňal podmienky podľa novoprijatého zákona č. 274/2009 Z. z., prípadne by bol zrušený, čo si zase nevšimol porušovateľ;

c) tým, že napadnutým rozsudkom, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu a žaloba sťažovateľov zamietnutá, žiadateľ v správnom konaní, dosiahol to, že schválením nájomných zmlúv o postúpení výkonu práva poľovníctva na ďalších 10 rokov, ešte pred uplynutím doby ich účinnosti a za platnosti a účinnosti zákona č. 23/1962 Zb. poľovný revír [REDAKOVANÉ] nezanikol a ani nie je možné navrhnúť jeho zrušenie, pretože práve schválením nájomných zmlúv splnil podmienky stanovené novým zákonom;

d) porušovateľ v napadnutom rozhodnutí v podstate „odobril“ postup správneho orgánu s tým, že ani predchádzajúca právna úprava ani súčasná nemá výslovné ustanovenie o tom, že nie je možné, že zmluvné stany sa nemôžu dohodnúť ešte za platnosti zmlúv na uzavretí novej zmluvy. Nové zmluvy boli uzavreté ešte za účinnosti zák. č. 23/1962 Zb. a schválené v konaní, ktoré bolo začaté pred 1. 9. 2009;

e) nevšimol si, že z postupu správneho orgánu, či už zo strany prvostupňového orgánu alebo druhostupňového jasne vyplýva, že zmyslom a účelom tohto postupu bolo obísť novoprijatý zákon a poškodiť žalobcov ako vlastníkov poľovných pozemkov združených do poľovného revíru. Sťažovatelia poukázali na Usmernenie MP SR č. 5342/2005/-700 zo dňa 11. 8. 2005, kde podľa bodu III.5.-Uzatvorenie novej zmluvy v čase trvania platnej zmluvy - je možné novú zmluvu uzatvoriť aj v čase trvania zmluvy, takáto sa musí uzatvoriť písomne na čas 10 rokov a pre jej platnosť treba schválenie príslušného orgánu štátnej správy na úseku poľovníctva, takáto zmluva po jej schválení nadobúda účinnosť v nasledujúci deň po ukončení platnosti pôvodnej zmluvy;

f) neodpovedal na námietku sťažovateľov, že ani Usmernenie, ktoré je interným predpisom nezbavuje správny orgán postupovať podľa zákona, ktorý je vyššej právnej sily a preskúmavať každý právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka t. j., či nie je v rozpore so zákonom, či tento zákon neobchádza alebo či nie je v rozpore s dobrými mravmi, a teda či nejde o absolútne neplatný právny úkon.

... Porušovateľ prílišným formalizmom a neprípustne zužujúcou interpretáciou právnej normy bez zohľadnenia všetkých okolností prípadu dospel k záverom, ktoré sú extrémne nespravodlivé, a teda zasahujúce do práv sťažovateľov garantovaných ústavou a dohovorom.

... Závery všeobecných súdov nie sú dostatočne odôvodnené, sú arbitrárne, svojvoľné s dopadom na základné práva a slobody. Porušovateľ si osvojil závery rozsudku krajského súdu, stotožnil sa s nimi, čím potvrdil správnosť záverov prvostupňového aj druhostupňového správneho orgánu pri schvaľovaní zmlúv o nájme výkonu práva poľovníctva, aj keď tento opomenul posudzovať ich platnosť či neplatnosť z hľadiska ust. § 39 Občianskeho zákonníka, ktorý hovorí o tom, že neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Sťažovatelia upozorňovali v odvolaní, že správny orgán svojím postupom poskytol poučenie žiadateľom v správnom konaní, ako majú dosiahnuť predĺženie platnosti týchto zmlúv i za účinnosti zákona č. 23/1964 Zb. Postupom všeobecných súdov sa dosiahlo to, že sa poprel zmysel a účel novej právnej úpravy poskytujúcej väčšie práva vlastníkom poľovných pozemkov. Výklad každej právnej normy musí byť konformný s ústavou ako

základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. Ak vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad.».

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd preskúmal na predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovatelia sa domáhajú vyslovenia porušenia týchto práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 16/2014 z 2. decembra 2014, ku ktorému malo dôjsť tým, že najvyšší súd ich vec nesprávne právne posúdil a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

Najvyšší súd rozsudok sp. zn. 4 Sžo 16/2014 z 2. decembra 2014 odôvodnil takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. a § 212 ods. 1 O. s. p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O. s. p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. a § 211 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 2 ods. 1, ods. 2 zákona č. 23/1962 Zb., právo poľovníctva je súhrn práv a povinností zver cieľavedome chovať a chrániť, loviť ju, ulovenú alebo inak usmrtenú zver si privlastňovať, zbierať zhody parožia a vajcia pernatej zveri.

Právo poľovníctva patrí vlastníkovi pozemku; vykonávať ho možno len podľa tohto zákona a predpisov vydaných na jeho vykonanie.

Podľa § 5 z. č. 23/1962 Zb., právo poľovníctva možno vykonávať len na poľovních pozemkoch, ktoré Okresný národný výbor uznal za poľovný revír, zverník alebo samostatnú bažantnicu.

Podľa § 14 ods. 1 z. č. 23/1962 Zb., o výkone práva poľovníctva rozhoduje vlastník poľovních pozemkov uznaných za poľovný revír, ak ide o poľovné pozemky toho istého

vlastníka, alebo vlastníci poľovných pozemkov zlúčených alebo pričlenených do uznaného poľovného revíru (ďalej len vlastníci spoločného poľovného revíru).

Podľa § 14 ods. 2 a 3 zákona č. 23/1962 Zb., vlastník poľovného revíru alebo vlastníci spoločného poľovného revíru môžu právo poľovníctva vykonávať sami (§ 2 ods. 2), alebo môžu tento výkon za odplatu prenajať (§ 16). Pri nájme výkonu práva poľovníctva je jeho súčasťou oprávnenie vstupovať v nevyhnutnej miere na poľovné pozemky. Výkon práva poľovníctva možno prenajať poľovníckemu združeniu (§ 4) alebo inej právnickej alebo fyzickej osobe, pre ktoré platí § 4 primerane,

Vlastník poľovného revíru alebo vlastníci spoločného poľovného revíru môžu právo poľovníctva vykonávať sami (§ 2 ods. 2), alebo môžu tento výkon za odplatu prenajať (§ 16). Pri nájme výkonu práva poľovníctva je jeho súčasťou oprávnenie vstupovať v nevyhnutnej miere na poľovné pozemky.

Výkon práva poľovníctva možno prenajať poľovníckemu združeniu (§ 4) alebo inej právnickej alebo fyzickej osobe, pre ktoré platí § 4 primerane (§ 14 ods. 3 citovaného zákona).

Podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona zmluva o posúdení výkonu práva poľovníctva musí sa uzavrieť písomne na čas 10 rokov. Pre platnosť tejto zmluvy, jej zmluvy alebo predĺženie treba schválenie Okresného národného výboru.

Podľa § 80 ods. 3 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve správne konanie začaté pred 1. septembrom 2009 sa dokončí podľa doterajších právnych predpisov (podľa zákona č. 23/1962 Zb.).

V preskúmanom konaní mal odvolací súd za preukázané, že právne konanie bolo začaté ešte za účinnosti predchádzajúcich zmlúv o postúpení výkonu práva poľovníctva medzi zmluvnými stranami, ktorých platnosť uplynula 15. 05. 2010. Nakoľko žiadosť o schválenie nájomných zmlúv bola podaná pred účinnosťou nového zákona o poľovníctve, správny orgán prvého stupňa nemal inú možnosť ako postupovať v konaní podľa zákona č. 23/1962 Zb. Odvolací orgán konštatoval, že je pravdou, že poľovnícke združenia uzatvorili s vlastníkmi poľovných pozemkov zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva ešte počas platnosti predchádzajúcich nájomných zmlúv, ale rozhodnutie, ktorým prvostupňový správny orgán tieto nájomné zmluvy schválil, boli v odvolacom konaní zrušené a vec bola

vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie. Následne prvostupňový správny orgán oznámil neznámym účastníkom konania začatie konania verejnou vyhláškou prostredníctvom obcí. Subjekty zúčastnené v konaní nesúhlasili s prenájmom výkonu práva poľovníctva v prospech poľovníckeho združenia, alebo nedoložili správnemu orgánu potrebné doklady, a to ani v lehote určenej týmto správnym orgánom. Za [REDAKOVANÉ] zmluvu uzatvorili konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pričom vlastníci [REDAKOVANÉ] splnomocnili [REDAKOVANÉ] na uzatvorenie zmluvy o prenájme pozemkov na výkon práva poľovníctva s Poľovníckym združením [REDAKOVANÉ] a za týmto účelom boli doložené listy vlastníctva.

Zmluva o nájme výkonu práva poľovníctva uzavretá s Agro Plus. s. r. o. je podpísaná dvoma štatutárnymi zástupcami tejto spoločnosti, pričom predložili čestné prehlásenie, v ktorom je uvedené, že všetci prenajímatelia poľnohospodárskych pozemkov v zmluvách o prenájme poľnohospodárskej pôdy ich zároveň splnomocnili na zastupovanie v konaní o prenájme výkonu práva poľovníctva na týchto pozemkoch. Na základe týchto skutočností odvolací orgán - žalovaný napadnuté rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd poukazuje na to, že správne orgány vychádzali z relevantnej zákonnej úpravy, podľa ktorej poľovný revír je súbor pozemkov vo vlastníctve jedného alebo viacerých vlastníkov. V danom konaní nejde pritom o nehnuteľnosť v spoločnom vlastníctve viacerých vlastníkov, ale ide o spoločnú vec, o ktorej rozhodujú vlastníci vlastníci nadpolovičnú väčšinu pozemkov tvoriacich poľovný revír. Zároveň dáva odvolací súd do pozornosti, že v danej veci nejde o uznanie a schválenie poľovného revíru, nakoľko tento bol už uznaný rozhodnutím príslušného správneho orgánu v roku 1999. Súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, že tak ako predchádzajúca právna úprava zákona o poľovníctve, ani súčasná nemá výslovné ustanovenie o tom, že nie je možné, aby sa zmluvné strany nemohli dohodnúť ešte počas platnosti zmlúv, na uzatvorení novej zmluvy, ktorá bude upravovať ich vzťahy.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci mu na ďalšie konanie. Preskúmvaným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Košiciach č. 2010/00368 zo dňa 02. 08. 2010, ktorým podľa ustanovenia § 16 ods. 1 zákona

č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov schválili na dobu 10 rokov od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva medzi poľovníckym združením - občianske združenie [REDACTED] ako nájomcom a prenajímateľmi Lesy SR, š. p., Banská Bystrica, Agro Plus, s.r.o., Lesné pozemkové spoločenstvo, [REDACTED] a preto odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán v preskúmvanej veci postupoval v intenciách na vec sa vzťahujúcich právnych noriem a jeho rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa posúdil vec po právnej stránke správne a rozhodol vecne správne, keď žalobu podľa § 250j ods. 1 O. s. p. zamietol.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov žalovaného vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Keďže sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením veci krajským súdom obsiahnutým v odôvodnení napadnutého rozsudku, obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov v súlade s § 219 ods. 2 O. s. p.

Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že vznesené odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O. s. p. potvrdil.“

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd odôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne. Dal jasnú, zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré boli v konaní nastolené, primerane reagoval i na pre vec podstatné argumenty sťažovateľov. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia je úplne zrejmé, z akých dôvodov potvrdil rozsudok krajského súdu a z akých dôvodov sa stotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom. Najvyšší súd vysvetlil, ktoré normy na vec aplikoval, akým spôsobom ich vykladal a z akého dôvodu vec sťažovateľov posúdil podľa zákona č. 23/1962 Zb.

Odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 16/2014 z 2. decembra 2014 preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu petitu, ktorým je v konaní o sťažnosti viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), preskúmal sťažnosť ďalej z hľadiska sťažovateľmi tvrdeného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť tým, že najvyšší súd odvolaniu sťažovateľov nevyhovел, rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil, pričom pochybil, keď

nevzal do úvahy existenciu zákona č. 274/2009 Z. z. a prísnejšiu právnu úpravu v ňom obsiahnutú a nezohľadnil ani to, že cieľom postupu zmluvných strán pri uzatváraní sporných zmlúv bolo poškodiť sťažovateľov ako vlastníkov poľovných pozemkov združených v poľovnom revíri, pričom uzatvorením sporných zmlúv došlo k obídniu zákona č. 274/2009 Z. z., takto uzatvorené zmluvy sú preto neplatné, čím sa najvyšší súd nezaoberal.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

V súvislosti s argumentáciou uplatnenou sťažovateľmi v sťažnosti ústavný súd považoval za potrebné poznamenať, že táto je porovnateľná s argumentáciou uvádzanou sťažovateľmi v priebehu odvolacieho konania pred najvyšším súdom, pričom najvyšší súd sa s ňou zaoberal v odvolacom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať iba také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom

skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Na základe uvedených právnych názorov ústavný súd preskúmal postup najvyššieho súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžo 16/2014 a jeho rozhodnutie sp. zn. 4 Sžo 16/2014 z 2. decembra 2014.

Podľa § 80 ods. 3 zákona č. 274/2009 Z. z. správne konanie začaté pred 1. septembrom 2009 sa dokončí podľa doterajšieho právneho predpisu.

Podľa § 14 ods. 1 až 4 zákona č. 23/1962 Zb. o výkone práva poľovníctva rozhoduje vlastník poľovných pozemkov uznaných za poľovný revír, ak ide o poľovné pozemky toho istého vlastníka, alebo vlastníci poľovných pozemkov zlúčených alebo pričlenených do uznaného poľovného revíru. Vlastník poľovného revíru alebo vlastníci spoločného poľovného revíru môžu právo poľovníctva vykonávať sami (§ 2 ods. 2) alebo môžu tento výkon za odplatu prenajať (§ 16). Pri nájme výkonu práva poľovníctva je jeho súčasťou oprávnenie vstupovať v nevyhnutnej miere na poľovné pozemky. Výkon práva poľovníctva možno prenajať poľovníckemu združeniu (§ 4) alebo inej právnickej alebo fyzickej osobe, pre ktoré platí § 4 primerane. Ak niektorý z vlastníkov spoločného poľovného revíru, v ktorom je výkon práva poľovníctva prenajatý, chce vykonávať právo poľovníctva, má prednostné právo na vznik členstva v poľovníckom združení, ktorému bol výkon práva poľovníctva prenajatý.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. zmluva o postúpení výkonu práva poľovníctva musí sa uzavrieť písomne na čas 10 rokov. Pre platnosť tejto zmluvy, jej zmenu alebo predĺženie treba schválenie okresného národného výboru.

Ako vyplýva z citovaných ustanovení, postup a rozhodovanie žalovaného vo veci sťažovateľov v správnom konaní, ktoré sa začalo pred 1. septembrom 2009, sa riadili zákonom č. 23/1962 Zb. (§ 80 ods. 3 zákona č. 274/2009 Z. z.). Tento záver možno považovať za ústavne akceptovateľný. Pokiaľ teda správne orgány postupovali pri rozhodovaní vo veci sťažovateľov podľa zákona č. 23/1962 Zb., nemožno ich postupu vyčítať, že na svoje rozhodovanie neaplikovali zákon č. 274/2009 Z. z., a právne vzťahy založené spornými zmluvy nebolo možné posudzovať ani z hľadiska zákona č. 274/2009 Z. z.

Najvyšší súd sa v namietanom rozsudku zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal so všetkými odvolacími dôvodmi sťažovateľov, s ktorými sa nestotožnil, a preto ich odvolaniu nevyhovel a rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Ústavný súd nezistil ani žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu, t. j. taký, ktorý by nemal oporu v zákone.

Právne názory odvolacieho súdu vyjadrené v rozsudku sp. zn. 4 Sžo 16/2014 z 2. decembra 2014 ani podľa názoru ústavného súdu nevybočili z medzí pravidiel ústavne konformnej aplikácie zákonných ustanovení.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným postupom a rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo 16/2014 z 2. decembra 2014 podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať za arbitrárny ani príliš formalistický.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2015